

Pethes Mária

Se bújva, se áldva

versek

Kazincbarcika, 2000

**A kötetet Péli Tamás festőművész
1985-1992 között készült grafikái díszítik**

TARTALOM

Megkapó Természetességgel

Mert dal vagyok

Szakvélemény

Csend altatja el...

Köszönet

Vigaszkereső

Szüret

Amíg hiszem

Batthyány téri csend

Kicsi dal

Karácsony este

Megyek Hozzád

Szülői ház

Örökök hagyom

Anyámnak

Elalvás előtt

Utazás

Embriótartásban

Veszélyes mutatóvagy

Hej Lányok

Se bújva se áldva

Se bújva se áldva

Sütő Andrásnak tisztelő szeretettel

Kiátkozottan

Helyzetkép

Szélvihar a temetőben

Nagy Gáspár est volt a Komédium Színházban

Nézz ránk...

Hazátlan titán

Kisebbség

Tékozló Fű

Biztató

A fű harcképtelen

A fű harcképtelen

Lezüllött levelek...

Vértanúlevelek

Árvaságban

Este

November

Fészeksirató

Rajongás

Tavaszi

Május

Orgonabokor

Zsarnok tavasz

Hiába

Még tart a nyár

Szeptember

Október

Változatok

Árvácskák könnyében gázolok

Júdás

Vágta

Villon

Elűzött Karácsony

Gyermekláncfű

Elnökség

Perui Madonna

Érintés

Szent Ferenc

Marionett bábjátékos

Evolúció

Színész

Férfi galambbal

Bűnbánó Magdolna

Lovagkor

Hajamban csókok legyen virág

Jézus az Olajfák hegyén

Madárijesztő

Találkozás

Hódolat az Asszonyoknak

Születésnap köszöntő

Menekülés

Vigyázó

Add a kezed

Testámentum

Mint szentélyeket...

Anyám elébe

Zöld Csütörtökön

Bocsásd meg...

Harc

Reménykedik bennem

Idill

Szabad a pálya

Agárdi dúdoló

Kicsiny vendég

Agárdi harmatcseppek

Kettesben

Tündérléptű Szép Anyám

1993. Karácsonyán

Szeretnék

Neked '94. Karácsonyára

Születésnap séta

Istenes koldus kérése

Nézd szép gyermekem...

Add a kezed

Szerelmünk

Az év 8. napján

Anyai sóhaj

Mondd Kedvesem...

Január huszonötödikén

Baráti megrendelésre

98 május első vasárnapján

Ficósan

Hallgatsz...

Szerelmi átváltozások

Pedig csak...

Délután

wéwékukacponthu

Megkapó Természetességgel

Néhány éve az egyik művészeti alapítvány Péli Tamás képeiből kiállítást rendezett a Köztársaság téren. A szervező arra kért meg, hogy olyan zenés műsort „szállítsak” a megnyitóra, amely hangulatilag rímelt a kiállított képekkel. Habozás nélkül operaházunk egyik jeles tenoristáját javasoltam, aki végül olasz dalokat énekelt a vernisszázsra összegyűlt embereknek. Péli Tamást ugyanis valamiféle mediterrán temperamentumú reneszánsz-embernek ismertem meg. A képei is erről tanúskodtak. Kár, hogy már nem lehet közöttünk.

Pethes Mária verseit Péli Tamás grafikái illusztrálják. Az is lehet, hogy a versek illusztrálják a rajzokat. Mindenképpen két reneszánsz-lelkületű ember kölcsönhatásáról van szó.

Női költőkről – és költőkhöz – szólva többször idéztem már Adyt bátorításul: „Oh, áldott az az asszonyok között, aki verset tud írni”. El is kél a bátorítás, mert a nők közül csak kevesen mertek versben kitárulkozni a századok során. A költőnek ugyanis a gúzsba kötő konvenciók uralmától felszabadult és az előítéletektől sohasem rettegő lélekkel, a legszemélyesebb és a legnyíltabb indulatokkal kell a dolgokhoz, jelenségekhez közelítenie. Tehette ezt egy nő, aki ösztöneit, természetes vágyait is sokkal inkább volt kénytelen elfojtani az írott és íratlan szabályok szorításában, mint a lényegesen hosszabb pórázra eresztett férfiak? Pethes Mária vállalja a veszélyt, noha reneszánsz-felszabadultságában nincs semmiféle polgárhökkentő szemérmertlenség. Megkapó természetességgel beszél lelkének – és testének! – legitimebb rezdüléseiről:

Eső veri arcom
Számban szavak szeretkeznek
Egy rigó párjáért sikolt
Ölelj magadhoz orgonabokor
(Orgonabokor)

Van valami kecses erotika – megismétlem: kecses, bájos erotika – ezekben a sorokban is: „Szeretnék... óvó ujjaid alatt fakadó / növény-hajtás lenni.” Vagy: „Ébredés után / párnádon maradt / mélyedés lenni / mely puhán az ágyba / visszahívogat. „ (Szeretnék).

Persze, van, amikor sprődebb a hangja, például akkor, amikor a nembélieihez szól, akik „klitoriszvagányok” és „megvesztegethetők az ölelésben”. (Hej Lányok). Ám a nőiség finomabb tónusa ezekben az indulatosabb kitörésekben is jelen van.

Pethes Máriát az élet teljessége inspirálja. A tavasz, a természet, a szerelem, a barátság, a művészet mindig élményként – és nem csupán témaként – jelenik meg a verseiben. Attól költő igazán, hogy érezhetően személyes ügye mindig az, amiről ír. Így aztán magát szolgáltatja – adja – ki, amikor kiadatja a költeményeit. És ezt magától értetődően teszi, nem pedig valamiféle dacos a túlemancipáltakra jellemző elszántsággal.

Ezzel a természetességgel – nem túlzás, amit mondok – kijelölheti egyik lehetséges útját a huszonegyedik századi magyar líra ama ágának, amelyet asszonyemberek készítenek lombosodni.

Kívánok neki erőt és ihletet hozzá.

Budapest, 2000 márciusában
Baranyi Ferenc

Mert dal vagyok

Szakvélemény

Íme itt vagyok
csend szünetben
leértékelt babaruhákkal
neurovegetatív
vesebajjal
mumifikált aggyal
intelligens csicska
Íme itt vagyok
ököllel elnémított
anyatigris
Álterhesen
gügyögő pártrendszerben
plakátválasztásos
jelenben
társasmagányosan
és gyönyörködöm
a diagnózisok
latin dallamában
Körülbástyázva
fejbőlintókkal
Tétován
a járdaszegélyen
20 kilós szatyorral
Félrebillenő
mosollyal
agyonpötytyözött
kutyámmal
Kijárási tilalomban
az ablakon benyomakodó
szélvihar miatt

1990. március 03.

Csend altatja el...

Penészvirág koszorút kap az emlék
Sóval ízesül ajkakon a csók
Csend altatja el az elmét
Harsány zene zúza a szót
Golyózápor vár éhes galambot
Semmittevésben videózik az akarat
Szellő lebbent nemzetiszín zászlót
Tétován topog a XXI. század.

Köszönet

Köszönet az Ősöknek
szilaj kun véremért
zabolátlan szabadság-vágyamért
Nagyanyámnak
az alázat megismeréséért
Köszönet Apámnak
az örök reményért
és mert hiszek
az igaz szerelemben
Köszönet Anyámnak
zigóta koromban
dúdolt versekért
A versek írójának
a gyötirelemért

Vigaszkereső

Virág helyett
reményem viszem egy sírra
Hátamon lúdbőrzik
a lopakodó tavasz
Elgyönyörködtet
a még mezítelen erdő
Nem tudom mi végre
él a te bánatban fogant
gyermeked Anyám
Illúziók temetve
Hajam őszi remek a festék
Csillaghiányosak az esték
Csecsharapó ördög
a mosolygó fióka
Eltűnődöm
Füstökön átszűrődő
fények a hétköznapiak
Közöttünk lézeng
az ostoba halál
Lépteim a pocsolyák
vizét sem borzolják

Szüret

Mert dal vagyok
a borba szűrt szőlőszemek
áttetsző dala
Elmúlt nyár utolsó sóhaja
A nedűben táncol szívem
hajladozás közben
kilátszó combom
a tőkék közt lopott ölelésben
kibuggyanó mellem
Megtiport fürtök
levében dalolok

Amíg hiszem

Magamat
meglepett virággal
vonulok át a téren
mint egy dáma
Kacér pillantásokat vetek
a talpig díszben álló fákra
Oly édes
amíg hiszem
Kézen fog a Nagy Varázsló
És az utazás véget nem ér

Batthyány téri csend

A templom előtt
videofilm-pillanatképbe
merevedtek a zsibárusok
Portékáikat kiabáló hangjuk
ajkukra dermedt
A két torony között
november borongott
A szimmetrikusan
felhelyezett órák
időtlen neszezése hallatszott
A térdeplő angyal-szobrok
szárnyáról csörgött
a bujkáló nap olvasztotta dér
E mesebeli téren
minden a bűvös királyfi
megjelenésére várt
Ő csettintéssel indította újra
az árusok isten tudja
honnan előkotort bővlikat
kínáló kiabálását
Lendület közben meredő
kezüket bámész nép
elé tárták
Tudtam valahol most is
történik valami
Új élet születik
felsír egy gyermek
megfosztva az anyaöl melegétől
tüdejét edző levegőtől
Vagy egy halálba fúló
kiszáradt torkából
tör elő végső sóhaj
Aztán megkondultak a harangok
mintha szélfuvallatra
rezdültek volna meg
és vakmerőn
szakadni kezdett a hó

Kicsi dal

Csillagok könnye
fagyott a fűre
szikrát vet
zengve a sarkamon
Feljajdul bennem
egy karácsony-ének
sírva dúdoló

Karácsony este

Nem ünnep az ünnep
Szentséges kezedből
nem gördülnek arany diók
Rám hagyott díszeid
billegnek árván
a karácsonyfa ágán
Tegnap halni vágytam
Az ablaknál álltam
zokogott bennem hiányod

Megyek Hozzád

Gyertyákkal
köszön november
kesernyész illatú
krizantém hever
a sírokon
Megyek Hozzád
Emlékmorzsákat
csipegetek
sírok és nevetek
Vársz a kiskapun
kezedet tördelve
szipogva
Látom ahogy
belezuhanok
kitárt karodba
Fahéj illatú
süteményed falom
S te boldog
mosollyal nyesel
csemegét
Sós szalonna
bőrkéjét
Megyek

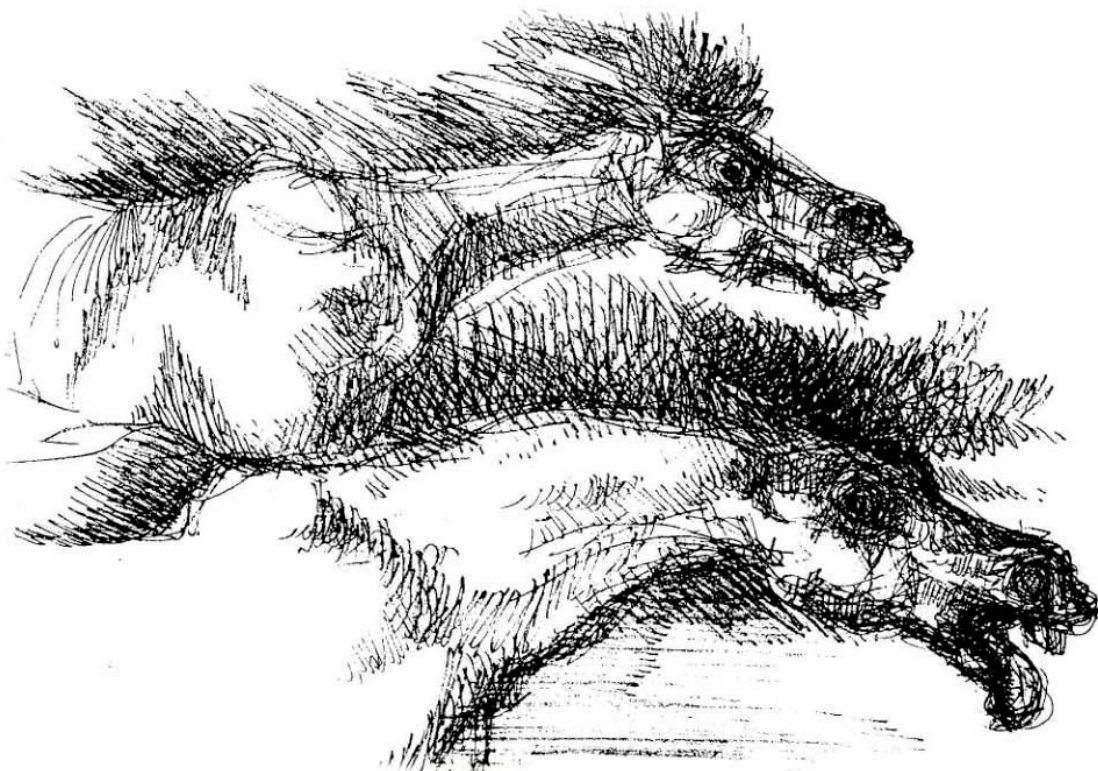
Viszem Hozzád
a Fiam
Vár a család
Mindannyian
sírodnál vacognak
1981. május 08.

Szülői ház

Bulldózer tiporta emlékek
törlik a földet
Estike illatú kert
árnyékában dőzsöl a vízcsap
Várkisasszonyok fátyla lebben
hókönnnyű kacéran
S a pillanat törtrésze alatt
legördül egy könny
Álomkastély ablakpárkányát
mostoha fenyőrudak támasztják
A kivágott ecetfa rönkjén
zokog a gyermekkor

Örökül hagyom

Nagyapám hegedűje néma
Vonója rózsza illatára
emlékezik
Kürtök szólnak
óriás dob dübög
szívemben ólomkatonák
menetelnek
Nagyanyám mosolya
ajkába vékonyult
Szelíd szavait
kukacok mormolják
Öreg ház küszöbén
konok árvaság
Apám rózsáit elsodorták
lepréselt szirmait
ledarálták a Biblia lapjai
Szerelmes levelei
elégtek selyemzsinórosan
Anyám nem mesél
Szava elhalkul
mikor a múlt szóba kerül
Egyre fakuló fényképek
őrzik a szívemben élőket
Örökül hagyom

Anyámnak

A szél vihart kavartékozló szívemben
A szavak megszöknek a számból

Virág pihen ölében
Ujjain gyémánt a könny

Elalvás előtt

Szájbörtönömben
nyelvem száraz kenyér
Karom bokáig ér
Iszonyú erő dörömböl izmaimban
Leszaggatnám hínár végtagjaim
de megbénít
a mellemen döglődő magány

1988. április 13.

Utazás

Csak repesztünk
makulátlan álomvilágba
Kétszínű macskaszemek
villantják
útszéli karókba nyomva
piros-fehér üzenetüket
letérni-nemlehet útról
Álomvilágba szárnyal
képzeletünk
Éljük a vágyat
vagányán ránevetünk
a mértani pontossággal
kettészelt
Kennedy-féldollár holdra

1988. május 24.

Embriótartásban

Embriótartásban őrzöm
az anyameleget
Az első lezúduló
hótól legubbadt városban
Az ünnep még titokban
a beteljesülés reménye
felhasítja a várakozás
magzatburkát
Anyám már
süteményillatosan
beburkolódzott a kényszerű
magányba
Én embriótartásban
az anyameleget őrzöm
lázrózsásan az ágyban
Birkózom a vírussal
életre-halálra
Csak az álom simítja
takarómra
ökölbe izzadt ujjaim
és sodorja el
szemöldökömről
a kétkedés ráncait
1990. december 20.

Veszélyes mutatóvány

Hitem
mint falnak rohanó kos
szarva letörött
Csak fecsegek álarcos senkik között
kapaszkodom a lét bordásfalába
Lehullok
mint fáradt levél

Hej Lányok

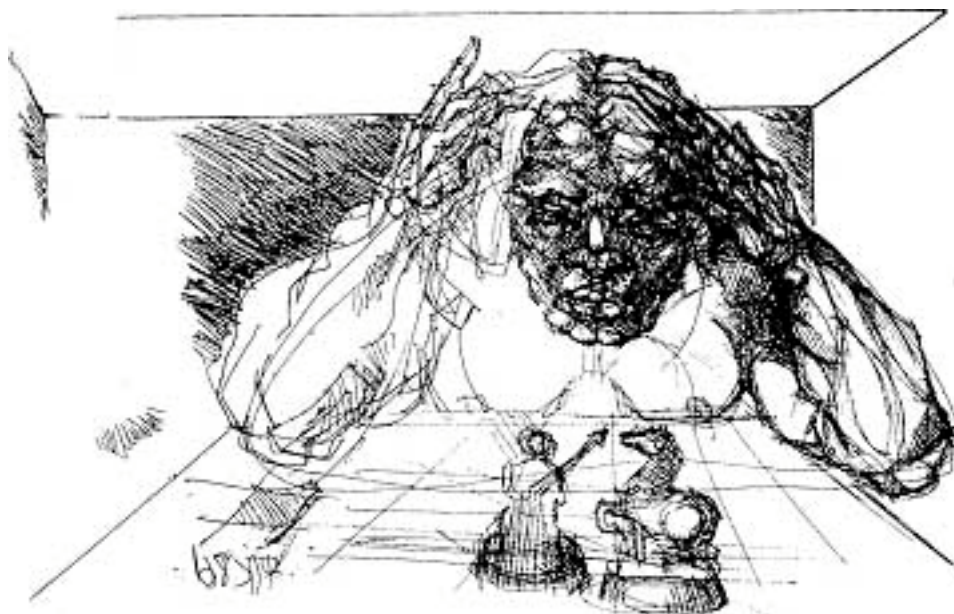
Hej Lányok
klitoriszvagányok
Megvesztegethetők
az ölelésben
Sorozatlövőkkel
ágyaitokban hörgitek
a szeretkezés
videóról eltanult szavait
Találjon rátok a
hímveszőragyogású
aki
pumaléptű
dalmatakutya-mosolygású
indiai papnővé
varázsolt titeket
Hej Lányok
1990. március 03.

Se bújva se áldva

Se bújva se áldva

Jönnek
a hordák
a tavaszt
megbotozzák
péppé verik
arcát
és megvakítják
Nyelvében él
a nemzet
Madár szól
rügy sikolt
Se bújva
se áldva
nem lehetünk el
sehol

1990. március 25.

Sütő Andrásnak tisztelő szeretettel

Begyógyul
a képlékennyé
püfölt arc
Elnéző mosolyt
gyakorol a száj
Elbírja a lilára
vert kéz
a tollat
Felezett
látósávban
reánk pillant
és elhiszi
a szótárból
az ütés szó
törölhető

1990. március 25.

Kiátkozottan

A templom sem menedék
Betódul a terror
letiporva szent ígét
És a felkoncolt biblia lapjain
térdeplő reményt
a senkik hada
hátról legyilkolja

1990. március 25.

Helyzetkép

A terhelő
bizonyítékokat
ledarálták
az iratmegsemmisítő
gépek
Szilaj papírcsík-tánc
a szélben
Dadaista vers
lett a múlt
Összeolvashatatlan
nyelvgyakorlat

1990. március 03.

Szélvihar a temetőben
Nagy László síremlék avatásán

Fakeresztről nyikorogva
leszédül a név
a találkozunk felirat
Most minden bűn elévül
illendő könny megsirat
Lapát röögket
dörömböltet
szögletes nyomokat hagy
Vijjogva szaggat a szél
felpántlikázott koszorúkat

1988. február 24.

Nagy Gáspár est volt a Komédium Színházban

A színház félhomályában
a bűvös 44-es
kollégiumi szám
fénylett homlokán
Szerény nézőtéri
helyére ült mielőtt
holtakat idézett
szólani odaátrol
Most az Őt megillető
szavak helyett
tisztelően hajtok fejet
én a *fontos porszem*
verskoccintásra hívom
s a *Tékozlók imáját* suttogom

1993. május 9.

Nézz ránk...

Nézz ránk
így ahogy vagyunk
Bűneinktől megváltottan
saját mocskunkban
testvérek torkára szegezve
a halált
Az újságból tudva
még hat nap a béke
Nézz ránk
és mondd
Tudnád újra vállalni
a megaláztatást
Hirdetik eljössz
A végső órán
népmesei hősök leszünk
De így ahogy vagyunk
miként most látsz
Mondd
marad valaki
aki csatlakozhat
az angyalok seregéhez

Hazátlan titán

Kovács József költő Barátomnak

Hóhér nyár
A költő
hazátlan titán
Letiport fű
Szívidegen bolygón
Szájbölgő hárfaszó
Gangesz partján
elárvult oroszlán
Harcban illatosított
körmök
Ingajárat lét és
vágyak között
S megindul az akácsor
zörögve
Huncut filléreket
hullat a földre
1989. augusztus 14.

Kisebbség

Kocsmabűz
Acsarkodó szájak
Kaffogó fogak
Emancipált szellem
Arcomba tolakodó ököl
Pengesikoly
Nyomorékszégyen

Földvonzáshiány
Úrutazás
a hátrányos helyzetű
lények bolyogójára
1990. február 26.

Tékozló Fű
Körtvélyessy Zsolt színész Barátom 50. születésnapjára

Csillagzáró mossa el
a Tejutat
A földgolyó
kényszeredetten pörög
galaxisból kiátkozott
fejed fölött
Lidércek manók
vartyognak
Véred sámánok
dalára csitul csak
Tűzben nő
a tébolyodott
tékozló fű

Itthon vagyok plébános
Dégi István színésszel szabadon

*„Hogyne volna, hogyne volna jó világ
Kalapomon kinyílt a gyöngyvirág!”*

Habzó szájú ló hátán kilovagolt az élet
Vércsatakban nyállucsokban
tajtékot izzadt a szépreményű lélek
Meghalt a szív
a szem nem lát

De tavasszal virágba borulnak az almafák

Rekedten köpött a füstszaggatta tüdő
Tisztelet a Közönségnek ha olykor elnéző
A Zseni egy vodkára volt vendég
És virágba borultak az almafák nemrég

Új lett a világ Nincsen *Embör* benne
Jaj mikor a színművet még a Major rendezte
cigarettejében emlékek hamvadtak el
Az almafák lehullott virága mint szemfedő terültek el

1988. március 22. Fészek Klub

Biztató
Somogyi Tibor táncpedagógusnak

Mester
A Gondolat ősszel
költöző madár
égövet váltó turista
A bizalom fennakad
és ronggyá foszlik a
tél kard-ágain

A szellem szétporladó asztalára
dőlve ürítsünk poharat a nyárra
Érdemtelenül közölt költők diadalára
Fuldokló hitünkre
Felszikkasztó szerelmeinkre
Az elzúgó tehervonat elé zuhant árvaság emlékére
Megtörhetetlenségünkre
Szépségünket tékozló időre
Csillogó gyermek szemekre
És míg a lépést bírja a láb
Táncolj táncolj cudar világ

A fű harcképtelen

A fű harcképtelen

Csend szítál
A tökén feledett fűrtbe
harap a dér
A fű harcképtelen
Harmat-ravatalánál
égett falevelek
füstjébe
fullad a szél

Lezüllött levelek...

Lezüllött levelek
zörgése sem hallik
Mire kitavaszodik
kitárt tenyerük a földbe rohad
Panasszal teli esőben
elmúlt ölelések sikolya rezeg
A kopár fán maradt
utolsó falevél beleremeg

Vértanúlevelek

Vértanúlevelek
törékeny testüket
talpam alá ravatalozzák
A parkban
puha köd ténfereg
Szél pengeti hárfán
a halottak indulóját

Árvaságban

A fák ujjai
könyörgőn merednek
az égre
Lelepleződik
hónaljukban a megbúvó fészek
Törzsükhöz
zöld pihében dől a jel
Csontsoványan
térdig állnak
az árvaságban

Este

Az est húrjai
elpattannak
csendesen
vacog az utca
esőtől részegen
dől a fű
bogár álmodik
alatta

November

Szemérmetlen fákra
hóköpeny terül
Emlékek dalolnak
ne legyek egyedül
Éjjel a csillagok
vigasztalni jönnek
tenyeremre ülnek
könnyük csorog

Fészeksirató

Vihar alatt
meghajolnak
szívemben
az őrt álló nyárfák
Tépett fészkek siratják
megrabolt álmukat

Rajongás

Térdre hullok
előtted tavasz
remegve izsom
földszagú nedvedet
Elárvult szívemben
végtelen nyárfasorok
hullatják
síró levelüket

Tavaszi

Az Ezüst-hegy sörényébe
botlik a pirkadat
Pacsirta szóra
tápázkodik a nap
A domboldal menyasszony
ölét tárja
első nászra
Pattanásig feszült
vágyat habzsol
a zuhanó repülésben
érkező méhraj

Május

Állok a réten
részeg méhek rajában
Percnyi csendben hallani
bezárja szirmát a virág
Beteljesül bibék
és porzók násza
Virágporban fürdeti
potrohát a bogár
Ez elnémult réten
sorsommal számot vetek
Havonta testem
misztikus elrendeltetésben
érleli a betöltetlen
álmokat

1989. május 04.

Orgonabokor

Öldökölnék a hétköznapiak
Letiport füvek őrzik az álmom
Szívem légszomjas magányban
 billeg a holdsugáron
 Eső veri arcom
Számban szavak szeretkeznek
 Egy rigó párjáért sikolt
 Ölelj magadhoz orgonabokor

Zsarnok tavasz

Zsarnok tavasz
öklözi arcom
Füvek büszkesége
a pajzsom
Lábam nyomán
emelik csorba élüket
Kettészelt harmatból
lopják a fényüket

Hiába

a gyertyagyújtogató gesztenye
óvó tenyere
a fenyő ünnepi álma
a mindent előre látó jegenye
a bölcs tölgy magányossága
a menedékfű árvasága
Kitavaszkodunk Európából
1993. április 19.

Még tart a nyár

Még tart a nyár
hiába sodor szőlőcsókot számra
az izgatott szelekkel
érkező ősz
hiába borzong az erdő
avar leheletében
megbúvó bogár
Lombok közt kutat a nap
Még tart a nyár

Szeptember

Kifogytam a körülményeimből
Lötyögnek rajtam a hétköznapiak
Vigyázban álló fák dacolnak
Feszültségmentes esők várakoznak
ajtóm előtt

Október

Megadón
a földre lapulva
hallgatom
mint rohad az avar
A leveleken
halálos sebet ejtett
a törvény

Változatok

Mezítelen siratja
magába roskadtan
széltépett rongyát
a fa

*

Fekete kabátban
topog a varjúcsapat
Mennek virrasztóba
Deres fűbe zuhant
a szerelmes nyár

1988. november 06.

Árvácskák könnyében gázolok

Júdás

Péli Tamás festményéhez

Megkeseredett a nyálam
előre kitervelt gyilkosságot
csókoltam a szádra
Testvéremnek hívtál
mellettem aludtál
pedig tudtad hogy
ványadt lábammal
ezért követlek
hogy egy várost mentsek meg tőled
Nem árultalak el
Sosem hittem benned
De már bánom a kiválasztó csókot
Téged kereszt várt
Feltámadás
Én gyanús üzletekben
kockára vetettem életet halált

Vágta

Arcomba csapódnak ágak
Időzített rügyek robbannak
Vágtázó lábam alatt
recsegve sarjad a fű
Csókos vízhez érintem számat
Kidőlt farönkön mellém
roskad a bánat

Villon

Péli Tamás festményéhez

Szétkenődött
arcokon bánat
Törékeny lelkekre
akasztott ruhákat
szégyell
a mezítelenség

Elűzött Karácsony

Ölemről elűzött
Karácsony
Sárba tiport ünnep
Hiába hó hull
bennem gyászok
gyúlnek
Mint siketnéma
ki beszélgetésre vágyik
vonszoló magam
rezzenéstelen orcádig
leköpdösött oltárig
Ütésre emelt kezem
arcodra simul

Gyermekláncfű
Péli Tamás festményéhez

Összeszorított
fogaim közül
elszánt sóhaj
rebben
világgá riaszt
pitypang virág
magvat
Ejtőernyőin
halálugrásban
köröz fölöttem
a bánat

Elnökség
Péli Tamás festményéhez

Ti
huszonnégy szemetekkel
sem láttok
Tenyerem sebeivel
én mindent
Bekötöttétek szemem
Mit ér a kendő
Megfeszítettetek
Lepelbe burkolt nem múló hegek
Bűneitektől éktelenkednek
Nem tévesztett meg ájzatosságtok
A koncra éhesen
Örjögve ittátok vérem
Utat mutatni vágytam
Értelmetekre nem találtam
Magatok elé néztek bambán
Feltámadásra virrasztva
S a közétkeztetés egy tál
nyomorúságos levese vár
rátok

Perui Madonna
Péli Tamás festményéhez

A szobában halvány fény dereng
Légszomjjal küzd a gyertya lángja
Valahol gyermek sír
s felér hozzám egy villamos csattogása

Szemben
Ezüst keretben
Asszony
Haja lila inda
Ajkán remeg az ima
Szemem szemében
torkomban perui dallam
Lángoló paloták tüzeiben
izzik az arany

Csorog a gyermek szájából tejízű álom
Nesztelen pók lóg mézszínű fonálon
Gyertyám utolsót lobban

Érintés

Talán fű voltam harsogó
Puhán talpad alá simuló
Vagy bogár
karodon bukdácsoltam
szőröd közt a szádig
szomjam oltani
kicsorduló nyáladból
míg aludtál
Vagy én voltam
egyszer a szád
ízleltem csókot
formáztam bókot
áldottam kit szerettél
átkoztam ki elhagyott
Meglehet virág voltam anyád asztalán
Ő engem becézett szólongatott
én hetekig virítottam
keze alá hajoltam
míg minden szirmom elhervadt
Vagy az a légbuborék voltam
mely a víz alól felbukkanva
szemöldöködön fennakadtam
Talán ecset voltam s szád illetett
hogyan jobban felvegyem a színeket
Dalod voltam

Gitár hangján rezgő muzsika
Vagy ital a pohár alján
búcsúkortyra hagyatva
Talán hűséges
lábad mellett andalgó eb
Vagy halvány lámpafény
mielőtt rád zuhant az est
Május voltam
szerelemillattal körülengtelek
Szirmaimmal érintettelek

Szent Ferenc
Péli Tamás festményéhez

Néptelen utcán
imára simul
csöndet zár a tenyér
Romtemplom ölében
bolondok zsebében
holnapra vár a kenyér
Tar fejen vonagló érben
száguld idegszálhoz a jel
Kiűzettek templomában
a nap is tűzben enyészik el
Madártollba kap a láng
Füst ránt le gondolatot
Ablakívbe zárul a táj
Gyolcsruhába gyűri a nyomor
a mindennapot

Marionett bábjátékos
Péli Tamás festményéhez

Meteoritból kiszakadt
kristálygömbbe zárt
zsinóron rángó szerelem
bűvöletében
repdeső tekintet
szomorú kanca
pilláival int
Gömb pörög
paripa nyelvén
száradó átok
Mezítelenségen
széttört mozdulat
Kitáruló combok
előguruló mindenség
pörög-pörög
ég s föld között

Evolúció
Péli Tamás festményéhez

Tanúim vagytok
Óslények állatok
Keresztre feszítve
keltem életre
Fa lombja volt karom

lábamnál hódolt sok barom
Húsomba gyökér vert szöget
És látjátok Ősállatok
Hitem reszketve követelik barmok
Keresztet cipeltet velem Főakarnok
Megköpdösnek akik imádkoztak nékem
Testem ostyának s bornak mérik a vérem

Színész
Péli Tamás festményéhez

Öregség köldökzsinórja nyakán
Hörögve zihálja utolsó dalát
Széttaposott élete tükörcserepeire
maszkja ezer könnycseppje hull

Férfi galambbal
Péli Tamás festményéhez

Szelíd tekintetű
nyugdíjas bérgyilkos
dédelget csendben
fáradt galambot
Szállni vágyó szárnyát
ujja lefogja
vérrel teli múltját
a madárba fojtja

Bűnbánó Magdolna
Péli Tamás festményéhez

Bűneim elégtek szemedben
Vágyakat mormoló számmal
vonszolásnak nem tehetem
Szemüket meresztgető
árvácskák könnyében gázolok
Harmatos lábam nyomában
térdre borul az álom
Teremts meg engem
Kínok szüljenek újra
Várhabos testem repüljön veled
Poros lábad csókom mossa

Lovagkor
Péli Tamás festményéhez

Lovak patái döngnek
Sárba tapos a harcos élet
Reng a föld
várak omlanak
Véres vasálarcok hullanak
Tervekbe törnek dárdák
Vezért siratnak lányok
Halált nyihogó paripák vágatnak
Zászlók rongyokká foszlanak
És elnémulnak a nyögő ajkak
A közös-sírba tevők
holtak zsebében matatnak
Csak a csontarcú vihog

Hajamban csókod legyen virág

Halálos hatalommal
végezted ki az estét
ígérve gyertyagyújtást
virágfüzért
S lám kezéd üres
borospohárhoz ért
Tölts újra
Hajtsuk fel gyorsan
a mámort
Szememben szemed
gyújtson fényt
S hajamban ezer csókod
legyen a virág

Jézus az Olajfák hegyén
Péli Tamás festményéhez

Én tudom
van messzebb és több
mint a vért könnyező
magányos sziklatömb
A merengés szélütött apostolai
sodortatják hírnév szárnyán maguk
Ti nem hirdethetitek *Mi vagyunk*
Én vagyok és leszek
Hiába loptak el egy szeget
megfeszítésemtől síró cigányok
Mindenkor énérettem épülnek oltárok
Bűnt követtek el
Bocsánatért járultok hozzám
de sosem a szeretet
az önzés útján
Könyörögtök sírtok
Magamra hagytok

Madárijesztő
Péli Tamás festményéhez

Hidegleléstől
vért izzadnak a fák
Verejtéklucsokban
topog a hétfő a kedd
Nap-glória jósol
szerdát vészterheset
Vadászatra indul az ember
Szunyókáló hétvégét ver fel
Géppuska sorozat szakít ruhát
százötven éves holló
elnyúlt göncéből
Bújik a pártos megnyugvás
gödréből kiválasztottak
hörögnek halált
1988. február 23.

Találkozás

Péli Tamás festményéhez

Megkövesedett fák
könnyezik gyöngyüket
tenyeremre
Kardmarkolatom ad fogódzót
Nincs válasz
hívó jelemre
Szárnyak suhogását hallom
csak látni vélem Őt
és aranyos égbolton
a megfakuló jövőt

Hódolat az Asszonyoknak *Péli Tamás festményéhez*

a vasvértbe öltözöttnek
a szúrós tekintetűnek
a nagyakaratúnak
az első fiút szülőnek
a szeplőtelenül megtermékenyülőnek
az imába burkolódzónak
a kis Jézust nevelőnek
a könyveket írónak
a mindent tudni akarónak
a szenteskedőknek
az elkergetőknek
a virágkoszorús szeretőknek
a galambot etetőnek
Körülvesznek
Hódolat nekik
Lelkiismeretem tükörcserepein
tapodva szürke mén
némán fejet hajtva néz rám

Születésnap i köszöntő

Kettőezeröttszáz-
nyolcvanegy napon
és éjen át vittelek
a Nagy László-i
túlsó partra
Kettőezeröttszáz-
nyolcvanegy napon
és éjen át hittem
a nagy vizek csillogását
semmi sem fakítja
Már háromszáz-
negyven napja
magányosan evezek
törött csolnakomban
Lámpásom sincsen
túlpárt sincsen
De újabb
kettőezeröttszáz-
nyolcvanegy napon
és éjen hiszem
hogyan megtalálalak tavaszi
virágfakadásban
nyári záporokban
cikázó villámok
vak szünetében

csikorgó telekben
s óvatosan
fogam közé vehetem
megfáradt szíved
1992. augusztus 07.

Menekülés

A menekülést
szöges lécek
verték el talpam alól
Szökni nem érdemes
Csak időjárás-
változáskor
üzennek a hegek
Régi és új csapdák
várnak valahol
szívemről szakadó
havak sarában

Vigyázó

Mindég vigyáznom
kellett valakire
A kicsire az intézetben
ne rabolják el repetáját
Szerelmekre
ne tékozzolják el a holnapot
Mindég vigyáznom
kellett valakire
mégis egyedül vagyok
A nagy vigyázásban
elfelejtettem
megmutatni magam
Pedig úgy vágytam
kezedre hogy óvjon
és vigyázzon
Pedig úgy akartam
hogy nekem maradj meg
vigyázom te boldogtalan

1992. augusztus 07.

Add a kezed

Testámentum

Gondoskodj a világról
lépteim nyomáról
Ágon feledett tavasz illatáról
Az igazság hangjáról
Futó patak ízét szádban őrizd
Búvó vadat kézzel-lábbal ölelj
Erdőn-mezőn járó segits
s ha visszhang kiált jöjj el
ne sajnálj léptet
ne késlekedj
árkon át
bokron át
Hiábavalónak ne lásd
mit bírsz erővel
Ujjaid közt segítsd át
akadályon a hangyát
A szélnek adj utat
fák között ha kutat
Őrizd a köveket
melyeket szívedre tettem
cipeld zokszó nélkül
őket tovább helyettem

1994. február 20.

Mint szentélyeket...

Mint szentélyeket keresem fel
reggelenként itthon felejtett nyomaid
Borotválkozás utáni illatodba bújok
Álmatlanul forgolódtál éjszakáktól
gyűrött arcom
testedtől még langyos párnán
simítgatom
Lustán kiürítgetem a hamutartóban
gondosan elnyomott ajkad nyomát
tanúként őrző csikkeket
Kiszopogatom poharadból
a szád ízétől megédesült kávémaradékot
és leülök dolgozni
Kezem a munkán jár
de gondolatban újra és újra
felkeresem a szentélyeket
az itthon felejtett sok apró nyomod

1993. március 10.

Anyám elébe

Anyám elébe
akartam halni
A bűn potyautasa
Ellenszegülve
a gravitációval
A föld vonzásköréből
kikerülve
Undok férgek
cimborája
az ördöggel
egy éjszakára
szeszgőzös
fuldoklásban
Szocreál talponállók
szélütött kóborlója
profí késdobáló
céltablája
Ökölrel arcomba
tolakodó pokollal
Anyám elébe
akartam halni

1993. május 04.

Zöld Csütörtökön

Zöld Csütörtökön
minden ablakon
benézett az Anya
Égen földön kereste Fiát
Fölfuvalkodott
bőjti szelek között
kutatta léptei nyomát
Némán tártam ki ablakom
békével köszöntve
nomád népek Máriáját
Megnyugodva látta
ébren virrasztottam
Feltámadás éjszakáján
karomban ringattam Fiát
Remegve vártam
szemében élet fénye gyúljon
Átszúrt tenyere
bágyadtan felém nyúljon
Elfúló hangja
véres leplébe botlott
Bűneid Magdolna
megbocsáttattak
suttogott

1993. Húsvét

Bocsásd meg...

Bocsásd meg a
madárszárnytörő
háborúval kacér időt
a rabolni kénytelen nyomort
az első figyelmeztető levél
gravitációs táncát
a rét viráglámpásainak kihunyását
a tóra simuló
s most összetört fényhidat
a pompás elődök nyugalmát
a maradék némaságát
a szélben libegő pántlikákat
Bocsásd meg Uram

Harc

Maholnap
lőni fognak
vér folyik a járdán
A rügyek felrobbantak
Kifent késekkel
a tavasz ront ránk

Reménykedik bennem

Reménykedik bennem
a tavasz
Kizöldülnek számban
a szavak
Felrobbannak a bimbók
és aláaknázzák
szívem legyalult csöndjét
a füvek

1993. május 04.

Idill

Pipacs viráglott
Penge éles
fűbe hevert a nyár
Kóbor szúnyogokra
lesett fecskecsapat
Füvek kardélén heverő
nyárral ölelkezett
a nap

1993. május 22.

Szabad a pálya

Csatarendbe
álltak
a szerelem bélpoklosai
Sperminátorok
Vaginavagányok
Érzelmi
létfminimumon élő
genetikai hulladékok
Szerelmi letartóztatásban
bátrak
Farkuk felvágtaival
loholó óriástörpék
Harcra fel
Szabad a pálya

1993. július

Agárdi dúdoló

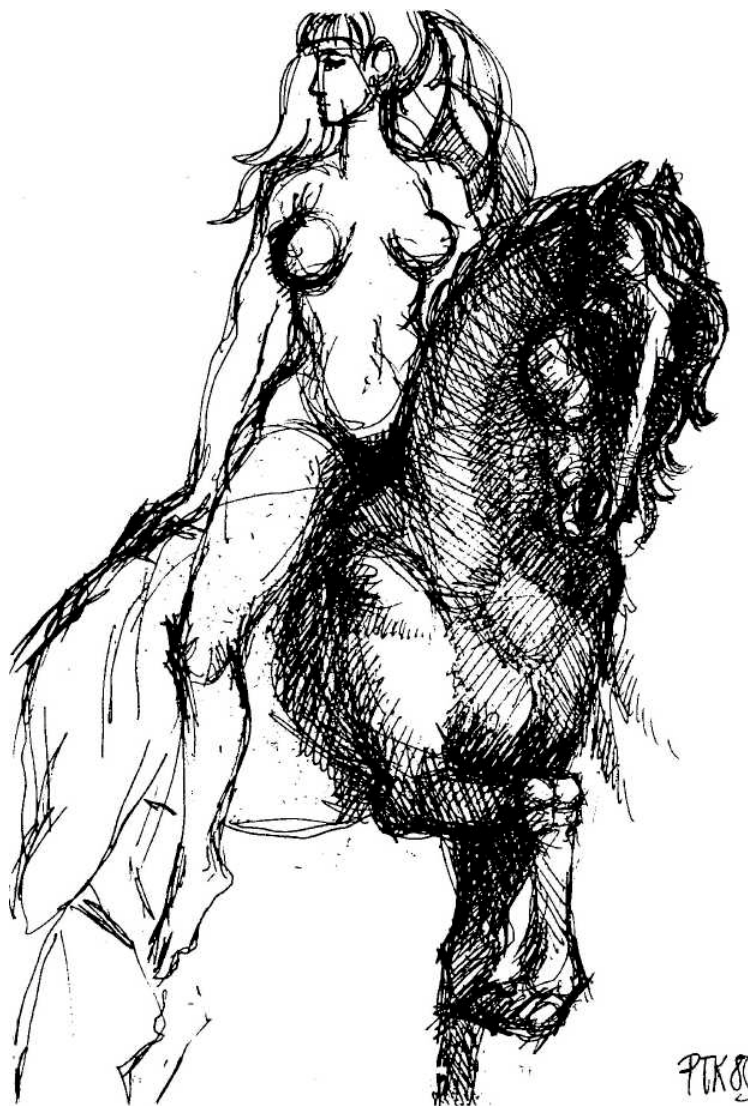
Az este fecskékre
lesve álltam a parton
Tudod mindig hatkor
csapatostul repülnek ide
A távíró dróton csicseregve
kiülük az én szimfóniámat
Későn jövők is vannak
Torkomban dallamok fakadnak
Ők elnémulva várnak karmesterükre
Egyedül én tudom s dúdolom
Apró szmokingos testük
kikottázza a bennem hangzó dallamot
Nem tudom látod-e így őket
nagy repülés után megpihenőket
még esti szúnyogvadászat előtt
Hallgatag fekete pontok a dróton
De figyelj
Ugye már hallod
Felzendül benned is
az én dalom

1993. augusztus 07.

Kicsiny vendég

Mint egy nagyobb lepke
akkora madarat láttam
gyenge teste
meg sem lebbentette
a rózsáogat
Úgy örültem most
a levéltetveknek
pöttöm begyének
terítékül szolgáltak
Nem törődött velem
karnyújtásra tőlem
elszántan dolgozott
tűcsőrével levelek
között kapkodott
Megdermedve ültem
mint aki csodát lát
pedig csak egy
lepkénél alig nagyobb
madárka volt vendégem
a rózsafán

1993. augusztus 15. Agárd

Agárdi harmatcseppek

Bátortalan füvek élén
peng a hajnali szél
Csendesen csókolj
Még megriad a rigó
Mit is tehetnék a két árvájával

*

Pisze kis csókokkal
csalogat a nyár
Harmatos fűben
hempereg a nap
Fürdetem a szívem
s hallgatom a benne
konduló harangokat

*

A tó vizére apró fodrokat
csókol a kifulladt szél
Én a parton bámulom
combom pihéin
a bukdácsoló hangyát

*

Szeretóm karjában
borult rám
tücsökciripeléssel
a csillagfényes est
Hold dagadt az égen
mint ölében a sose rest szerelem

*

Ebben a csendben hallani
nyálán csusszan a csiga
Füvek élén billegő harmatból
kortyol egy hangya

*

A sötétben tenyered
fészkében
csókomnak utat mutat
egy szentjánosbogár

Kettesben

Csöndünkbe tolakszik
a szomszéd kertből
Béluska unatkozó sírása
A felberregő sárkányrepülő
A szúnyogok vendettája
irtásban elhunyt testvéreikért
A rigók szerelmi évődése a tetőről
De mi rendületlenül átadjuk
magunkat a napnak
szívmagasságban nyújtva kezünket
egymásnak

1993. augusztus 21. Agárd

Tündérléptű Szép Anyám

Hajnalban
harmatban lépdél
az én tündérléptű
szép Anyám
Lába nyomát
mielőtt újra felágaskodnának
sóhajtva őrzik
alázattal meghajló füvek
Én még éjnyállal a számban
visszaszenderülök
belészelídülök
a langyos ágyba
az istentiszteletre
készülődés hangulatába
Ma Úrvacsora is lesz
szól felém halkan
de már sietve
viszik léptei
Én látom ahogy
átszellemült arccal
a zsoltárokat énekli
Majd áhítatos szívvel
hazaúton talpa alatt
összeverődnek a kavicsok
Messziről
átszól a kerítésen
Gyermekem hozom az áldást
Csókjával
alig érinti homlokom
Békessége
átáramlik zsigereimbe
S a liliomok
hófehér suttogását hallgatom
1993. augusztus 21. Agárd

1993. Karácsonyán

Igazi karácsonyom
volt az idén
Lelkemben
betlehemi fények gyúltak
Oly közel került
hozzám az ég
A földön pásztorok
danoltak
Kézzel foghatóvá vált
amit még sosem láttam
az ünneptől nem féltem
térdig szeretetben jártam
Mintha magam is
egy király lettem volna
Jézus barmaihoz járulva
torkomon akadtak a szavak
Mirhát és mannát vivő kezemben
havat reméltek az ujjak
de oly nagy tűzben égett szívem
hogy a reménnyel terhes várakozás
hó nélkül maradt

1993. december 20.

Szeretnék

Szeretnék március elején
mindent átható
tavasz illat lenni
Szíved mélyét megbizsergetni
Óvó ujjaid alatt fakadó
növényhajtás lenni
Az első visszatérő fecske
csőrében szalmaszál lenni
nyárilakod eresze alatt épülő
fészkében fiókat melengetni
Állócsillagok között
mágneses vonzerő lenni
A törvényszerűségben
kitérőd lenni
Utadon kövek helyett
füvet nevelni
Szeretnék
szád sarkában álmózni
nyálcsepp lenni
emlékeztetni éjszakák
nappalok küszöbén

a bátortalan hajnali fényre
Ébredés után
párnádon maradt
mélyedés lenni
mely puhán az ágyba
visszahívogat
Halálos veszélyben
az a hajsza lenni
melyen az életed múlhat
Minden kicsiny
de nélkülözhetetlen
részlet lenni
mely összekapcsol
jelent jövőt múltat
1994. március 04.

Neked '94. Karácsonyára

Őzikek után
meghajtom fejem
tenyered csendjéből
szomjam oltani
Szerelmes erdeidbe
repítem szívem
Titkaid hallgatni
Lecsitult vizek
parttalan partjain
fürdetem lelkem
Tisztító hófellegek felett
szárnyal életem
Csecsszopóként
lopom a szavakat
a szádról
Mindent most tudok
meg a világról
1994. december 22.

Születésnap séta

Letiport hóban lépdelő
galamboknak
zsebemben elárvult
emlékeket szórtam
Hófödte kocsikra fagyott
szerelmes üzeneteket
olvastam
Elmerengtem
eltékozolt
40 évemen
Törékeny lelkebékém
emlékmorzsák helyébe zártam
Hálát adtam az Istennek
hogy rád találtam
1995. 01. 22.

Istenes koldus kérése

Az életem
még istenes
Csókkal fekszem
csókkal ébredek
Van hitem
és kenyerem
Ha már
tenyerembe
csak megvetés hull
s koldusbotom lesz ékszerem
Uram te ugye
kivirágoztatod
hogyan lombja
árva madárnak
otthona legyen
Árnyában a vándor
enyhülést leljen
Uram tedd meg
ezt nekem
1995. január 22.

Nézd szép gyermekem...

Nézd szép gyermekem
most néked adom ünnepélyesen
az ellentéteket
hogyan teljessé tegyék az életed
Buzgó vért és könnyeket
Karokat
ölelni tudj harcolni
Rózsát és keresztet
Hitet és kenyeret
Fehéret és feketét
Setétet és verőfényt
Fiókok rejtette antik holmit
Bármilyen hazait
Nézd fiam
anyád tévovázva áll itt
Nincsen már semmim
csak dalok és versek
de néked adtam az ellentéteket
hogyan teljes legyen az életed
1995. április 20.

Add a kezed

Mielőtt elsodornának a hétköznapiak
Mindennapos kis háborúinkban
egymáson újabb sebeket ejtünk

Add a kezed

Mielőtt rádöbbsz
milyen kiábrándítóan
én is *csak nő* vagyok

Add a kezed

Mielőtt elillan életünk
mint nagyanyám süteményének
mindent belengő fahéj illata

Add a kezed

Mielőtt a simogatás mozdulatát
feledné kezünk

és csak ökölbe szorított ujjaink
merednek nyirkos tenyerünkbe

Add a kezed

S az éjszakák

azok a borzalmas éjszakák
mikor partra vetett sima testű
delfinként szomjazunk a csókra
és riadtan várjuk a feloldozó hajnalt
az elmaradt ölelés mozdulatában
lelkünk sírva egymásért remeg

Add a kezed

1996. április 26.

Szerelmünk

Szerelmünk volt már heves
és bocsánatkérő rózsától sebes

Letepert füveken ölelkező
méhembem magzatot dédelgető
és lázban szenvedő

Volt mámoros örült lobogás
és féltékeny vágyakozás

De mikor félbetört szárnyán
közeleg a hajnal

karnyújtásra egymástól
boldogságsugaras arccal
ébredünk

S szerelmünk lesz még heves
és bocsánatkérő rózsától sebes

1996. december 10.

Az év 8. napján
(Majdnem születésnapomra)

Elvetélt vágyak
öngyilkos álmok
elnémított vallomások
cinkos hazugságok
terhét cipelem
a mocskossá vált hóban
42 évem görbíti hátam
és remény sincsen
hogy még egyszer
megtaláljam
azt a felszabadult
gyermeki nevetést
amit nagyanyám
kis háza tornácán
torkomból elsodort a szél

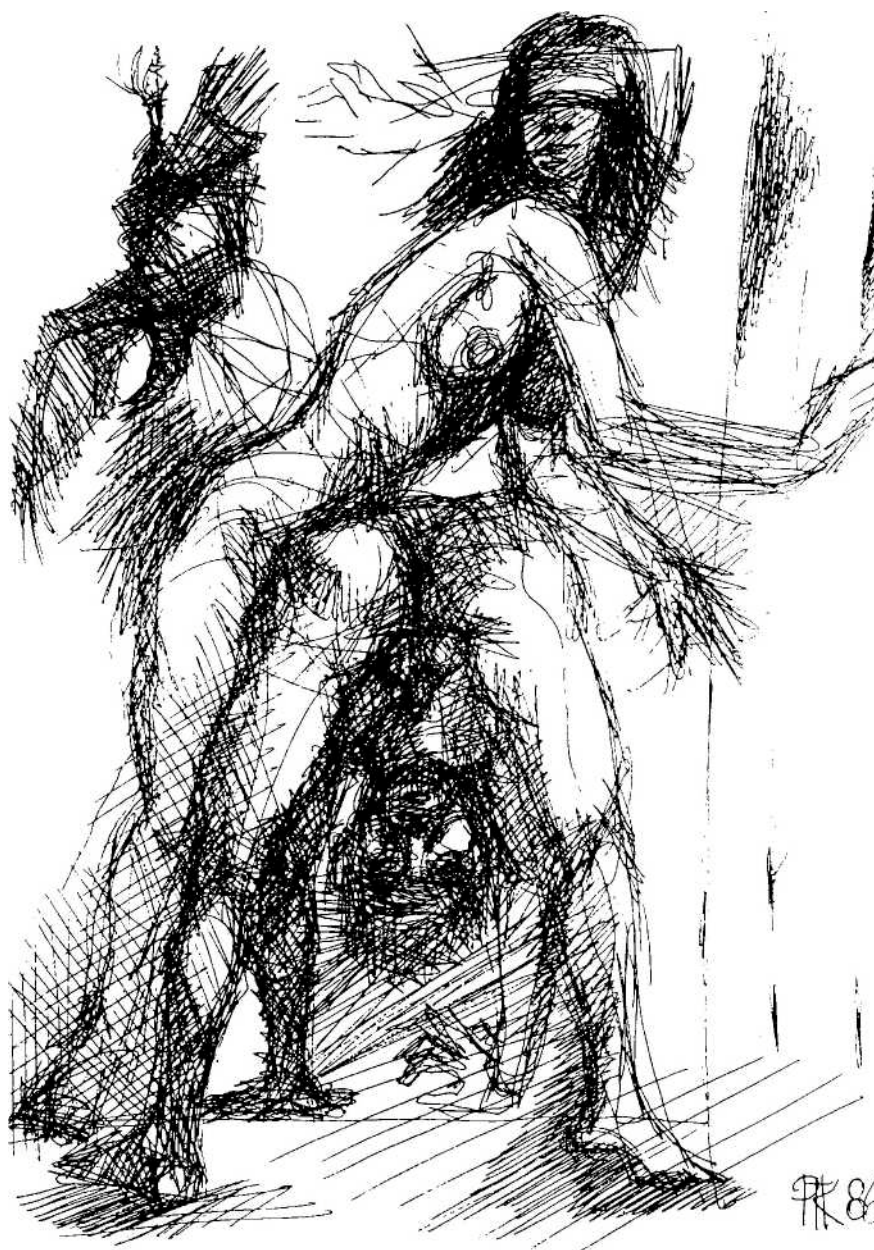
1997. január 18.

Anyai sóhaj

Az ölbevehető szeretetből
kirobbant észrevétlen
ahogy szétpattant egy bimbó
A védelmezhetőség határától
én régen elmaradtam
Anyai szívem tébolyultan
nézi férfi öklök leckéit
feldagadt arcán
És ölemben sajog az emlék
mikor még
testemben tudtam testét
s nem vetettem oda
ez átkozott világnak
nem engedtem vakon
fálnak rohanni
és tehetségét elfecsérelni sem
De jaj nekem
apja nem lehettem
és nem tudtam mit kell tennem
mikor mellemről
rászokott az önállóságra
És Kos-csillaga vezérelte
Ősútján konokul próbára
tette összes életét
Kihalt belőlem a tigris
fogait vesztve hörög
Már nem tudok

korlátokat állítani
hogy ne hatoljon be
a veszedelem
Csak ülök
egy szétforgácsolódott
szeretet rémült szilánkjain

1997. január 13.

Mondd Kedvesem...

Mondd Kedvesem
úgy őrződ lelkedben
e hirtelen jött békét
mint erdő szegletében
napfényét a hó
mint fák törzsére tapadt
moha az északot
mint legördülő
könny cseppje a sót
mint egy arc
barázdái a tegnapot
1997. december 12.

Január huszonötödikén

Leharcoltan
a másnaposság
döggútgyomrában
fuldokolva
kibiztosított aggyal
nekieredek
egy újabb napnak
Hervadó ölemben
félelmetes űrben
visszhangzik a hétfő
Ereimben kóbor áram
rázza fel
tavaszra váró véremet
Szívemben az indulás
fészkelődik
egyre gyorsuló iramban
És szikrázón ég
génjeimben
drága Ősök kihunyt parazsa
és régi bűnök gonosz varázsa
S Én Élők közt Túlélő
létem őszülő erdejében bolyongva
Örök kutatásra ítéltén
ma is megindulok
föl-fölzokogva
1998. január 25.

Baráti megrendelésre
Sepsi István grafikus Barátomnak

Itt ülök a *Léparton*
születésnapomon
Fejem lógatom nagyon
s egyetlen barátomról
elmélkedem
ki különös ismertető jellel
nyakán mellén és lábán
vértessacsi portáján él
városi életet
Mint egykor *Attila* hallgatom
mit fecseg a víz
de csak az örvény széle loccsan
a híd lábánál nagyot
és dinnyehéj helyett
odvas farönk lovagol
szutykos hulláma hátán
Mintha itt lennél barátom
suttogok sóhajtván hozzád
De neked éppen
életbevágóan
fontos teendőd van
Törékeny bokádon
egy ingatag korláton
billegve őrződ a madarakat
Én meg itt csendben a *Léparton*
öregre sírom az arcom
Szeretetéhenkórász
Zigótára álmodom magam
Míg te hála az égnek
kettészelt mellkasodban
egy új élet lehetőségével
örök fiatalon
csillagport szórsz a szélbe

1998. január 28.

98 május első vasárnapján

Anyám mellé görbülök
Két lankadó tulipán
Kezét ölébe ejti lazán
Csillagokon lépdelő
nagyanyját mintázza
Ajka elfúló sóhajt zsolozsmázva
szelíd mosolyba simul
ahogy rám néz
szemében féltés
Szinte lábujjhegyre állok
a percekre is vigyázok
amíg *anyáznom* lehet
s elrévedek
Orgona illattól megittasulva
számra szavak tolulnak
de szólni nem tudok
csak szívemhez
mint pihegő galambot
gyengéden emelem kezét

Ficósan

Kovács József költő Barátomnak

Hullámokban törnek ellenem
vers-zúzó vírusok
Mókuserékfutam
Hétköznapszürkeség
Kirabolt szellem
Álomvirrasztás
Agymosott reggel
Menekülésrészezség
Bujdokló némaság
Kihulló pénzmorzsák
Megélhetetlenség
Elkopó izületek
Mozdulatlan ágyegyengetés
Káros sejtszaporodás
Hajbókoló túlélés
Nem adom meg
magam
1998. március 22.

Hallgatsz...

Hallgatsz
mint rózsza bársonyán
a vércseppé vált harmat
Hallgatsz
mint a benne gyönyörködő holdsugár
és csillagokat faggat
mitől lett véres törtméz-színű arca
Hallgatsz mint kicsinyeivel avarban
lapuló sün bogárra lesve
Hallgatsz
mint a tó fölé lustán kúszó este
Hallgatsz
mint alvó száján lecsurranó nyálcsepp
Hallgatsz
mint ébredő ki ölelő kart keres
Ordíts mint fuldokló
vagy érthetetlen hangon
mint egy néma
Ordíts mint durván elhagyott
ki a fájdalomtól béna
Legyen bár vezeklő szavaktól
ajkad rezzenetlen
Csak törd át a csend falát
törd át végre
egyszer helyettem
1998. 07. 13.

Szerelmi átváltozások

Kiváló érzéssel tudunk
az ünnepnapokból
szürkét csinálni
Kamupipőkévé és
Spermahajderré válni
Zokszó nélkül elnézzük
egymás könnyét
és büszkén gázolunk át
kedvesünk már
amúgyis megtépázott
önérzetén
Némák tudunk lenni
mikor szólni kellene
Ölelést provokálni
ha a másik fáradt
és jól időzített szóbombát
hajítunk a védtelenre

észre sem véve hogy
békétlen és lázad
Szemrebbenés nélkül lapozunk át
szívből szóló verseken
Gyakorlottan lépünk át
kisiklott terveken
Reggel a tükörben
elnézőn bámuljuk arcunk'
és ebben a dermedt
csendben naponta
feléljük egymás életét
1998. augusztus 11.

Pedig csak...

Pedig csak az antikalkoholisták
őszintesége
a lélek-előállítás gyakorlása
a paráznabillegető kedvessége
a méreg nyelvének átállítása
kellene hogy ne váljunk
kínművészekké ebben
a dacos szerelemben
1998. 08. 12.

Délután

Ebben a kora őszi hervadásban is
szikrázó napsugárral teli
mosollyal követellek
kihívón akár egy párduc
elnyúlva az ágyon
karodra várva
érett körte aranyló fényével
hajamban
Mezítelen testeden puhán
megpihen a szökevény nyár
De szemedben vadóc vágy
csillan mint pohár alján
hagyott búcsúkorty
Kint kesernyész illatokkal
tolakszik szeptember
én meg rendíthetetlen'
ébresztgetem
szívedben a még megmaradt
alkonyba forduló nyarat
1998. szeptember 09.

wéwéwékukacponthu

Térdig járunk
eltakaríthatatlanban
és eltakaríthatóban
ismert és elismert
logókban
Okosan
csettelünk és intezünk
Spermanens arctalanságban
vókmennel lezárt
fülekkel lézengünk
Mekiben vacsizunk
és gyorstalpnyalókat
foglalkoztatunk
Ihletett perceinken
durván átgázolnak
provokáderek
mobil-dallamkürtjei
S oly kevesen maradtunk
akik még várunk
A nagy megtisztulásra
1998. november 20.